

SARA SHEPARD

PIHLA
PIIRTÄÄ
PARHAAN YSTÄVÄN

SUOMENTANUT OUTI JÄRVINEN

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Henry ja Kristian, tämä kirja on omistettu teille!

Englanninkielinen alkuteos *Penny Draws a Best Friend*.

First published in the United States of America by G. P. Putnam's Sons, an imprint of Penguin Random House LLC, 2023.

Copyright © 2023 by Sara Shepard and Alloy Entertainment LLC.

Published by arrangement with Rights People, London.

Produced by Alloy Entertainment, LLC.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2024.

ISBN 978-951-1-45216-4

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2024

RAKAS KOSMO

Voisin kai aloittaa myös ”Rakas päiväkirja”. Niin ainakin sanoo opettaja Himanen, jonka luona käyn opettelemassa tunnetaitoja. Minusta kuitenkin tuntuu, että juuri sillä tavalla kaikki tytöt aloittaisivat. Siis olenhan minäkin tyttö, mutta tarkoitan nyt tiettyjä luokkakavereitani. Tyttöjä, jotka tanssivat niin kuin olisivat kuuluisia tiktokkaajia.

Ja todellakin tarkoitan myös Raisa Mantua.

Raisa oli luokallani jo silloin, kun harjoittelimme kirjaimia loruttelemalla ”vesihiisi sihiisi hississä”. Vaikka hän ei ikinä myöntäisi.

Viime vuonna Raisa perusti meidän luokassa slime-kerhon. Tiedätkö ne sellaiset näpelöivät limat, joita sai tuoda kouluun? Niitä myytiin pienissä purkeissa ja niillä oli hassuja nimiä, kuten "Luova soturi" ja "Ajatteluvoima". No, Raisa käski välitunnilla kaikkien laittaa slime-purkit riviin, ja sitten hän arvosteli ne parhaan tuoksun mukaan.

Paitsi että hän ei huolinut kerhoonsa ketä tahansa. Vaan pelkäästään omat kaverinsa.

Niinpä minä perustin parhaan ystäväni Veera Väänäsen kanssa kilpailevan kerhon, *Mutakerhon*. Sen aiheena oli koulun ympäristöstä löytyvä muta. Aika harva nimittäin tietää, että pesäpallokentällä on ihan erilaista mutaa kuin keinun alla. Kerhoon sai liittyä kuka tahansa, mutta ei se koskaan päässyt alkua pitemmälle. Minä nimittäin aloin miettiä, miten kama-

lasti liikaa mutakerhossa menee kynsien alle. Sellaisen pelkojen takia minä kai käynkin säännöllisesti tapaamassa opettaja Himasta.

Tuntuu silti kivalta ajatella, että kirjoitan tätä päiväkirjaa jollekulle. Mietin ensin, että kirjoittaisin äidille, mutta äitihän saattaisi vahingossa avata kirjan ja kuvitella, että hänen on tarkoitus lukea se.

Sitten mietin, että kirjoittaisin "Rakas Veera". Mutta kun me tunnilla lähetämme toisillemme lappusia, niissä on lähinnä piirustuksia - se on enemmän meidän juttu. Hetken mietin myös, että kirjoittaisin pikkuveljelleni Mehupurkille, mutta hän ei osaa vielä lukea, ja vaikka osaisikin, hän haluaisi lukea pelkäänsä monsteriautoista.

Lopulta sain ajatuksen. Kirjoitan koiralleni Kosmolle. Se ei osaa puhua eikä todennäköisesti lukeakaan. Joskus se syö kaukosäätimen, enkä minä sen jälkeen saa koko yönä unta.

Mutta Kosmo on kiltti ja uskollinen koira, eikä se ikinä alkaisi vieroksua minua, vaikka kirjoittaisin päiväkirjaani mitä. Sitä paitsi me pelkäämme samoja asioita. Ukkosta. Ilotulitusta. Ilmapalloja. Klovneja. Kosmo ymmärtää minua.

Joten. Kirjoitan tämän Kosmolle.

Hyvä että asia on nyt päätetty.

MITEN PIIRRETÄÄN PARAS YSTÄVÄ

Rakas Kosmo,

ajatella, että kirjoitan koiralleni! Onko hauskaa, kun ollaan kirjekavereita? Tuntuuko se mukavammalta kuin pepun rapsutus? Ehkä ei, mutta vaikutit kyllä ihan kiinnostuneelta, kun luin sinulle ensimmäisen kirjoitukseni eilen.

Mutta joo, tänään oli ensimmäinen koulupäivä. Olen nyt kolmasluokkalainen. Koulutaipaletta on jonkin matkaa takana.

Kolmasluokkalaisilla on kolme eri luokanohjaajaa, melkein kuin Kultakutrilla karhuja. Opettaja Tammi on liian ankara. Opettaja Lehto on koko ajan ärtynyt. Ja opettaja Korpi on juuri oikeanlainen. Hänen luokansa on täynnä puhallettavia eläimiä, ja siellä on luonnollisen kokoinen Frankenstein, alituisen vilkkuvat jouluvalot ja pyörivä disco-pallo. Joka iltapäivä kello 15.00 oppilaat tulevat sieltä ulos sen näköisinä, kuin olisivat viettäneet liikaa aikaa sisäleikkipuistossa. Kaikki rakastavat opettaja Korpea.

Kaksi päivää sitten kaikki saivat tietää, kuka olisi heidän luokanohjaajansa. Halusin opettaja Korven, mutta sain opettaja Tammen, sen ankaran. Käsinkin heti äidin soittaa Veeran äidille, koska minulla ja Veeralla ei ole vielä kännyköitä. Veera oli viimeistä päivää kesäleirillä, mutta hänen äitinsä kertoi, että Veerakin olisi opettaja Tammen ryhmässä. Olin älyttömän helpottunut.

Minulla on ollut kamala ikävä Veeraa. Hän on ollut koko kesän voimisteluleirillä kaukana kotoa, ja viikonloppuvapaat hän on viettänyt serkullaan, joka asuu lähempänä leiriä. Yleensä me kesäisin maalaamme eepisen taideteoksen, johon haalitaan kaikki liikenevä pahvi molempien autotallista, tai kuvaamme uutislähetyksiä säätiedotuksineen, naapuruston uutisineen ja mainoksineen. Tänä kesänä yritin tehdä sen kaiken yksin, mutta sain aikaan vain puolikkaan maitovalaan vain keskisuurelle pahville. Uutiset lähetin kyllä sähköpostilla Veeralle, ja kun pari kertaa soittelimme, hän kehui videota tosi hienoksi. Olin aika ylpeä erikoisraportista, jonka olin tehnyt naapuruston mehukojuista.

Mutta en ehtinyt nähdä Veeraa ennen koulun alkua, koska hänet haettiin leiriltä vasta eilen, ja sitten

hänen piti käydä ostamassa kaikki koulutarvikkeet ja uudet kengät. Niinpä ilahduin kovasti, kun näin hänet jalkakäytävällä koulun edessä. Mutta tilanne olikin vähän mutkikas.

Minulla oli miljoona tärkeää juttua kerrottavana. Kysyin, millaista leirillä oli. Veera vaikutti tosi innostuneelta.

Siis Raisa? Raisa Mantu? Voi Veera parkaa. Uskomatonta, ettei hän kertonut aikaisemmin. Se oli varmasti kamalaa.

Me olemme Veeran kanssa olleet parhaita ystäviä ekan luokan syksystä saakka. Jokaisen piti valita itselleen kurpitsa maalattavaksi, mutta me molemmat ihastuttiin niin kovasti samaan kurpitsaan, että päätimme maalata sen yhdessä.

Siitä saakka kuvataide on ollut meidän yhteinen juttu. Olemme käyneet koulun jälkeen taidekerhossa ja tehneet kerhon näyttelyyn yhteisen työn. Ja lisäksi meillä on sellainen perinne, että kumpikin piirtää toisesta kuvan ja tuo sen lahjaksi ekana koulupäivänä. Se on ehkä vähän hassua, koska yleensä me vietämme koko kesän yhdessä, mutta se tuo erityiseen päivään erityistä hohtoa. Viime vuonna sain Veeralta niin ihanan piirustuksen, että sen voimin kestin todella hankalan istumajärjestyksen. En tiedä miten olisin pärjännyt ilman sitä.

Tänä vuonna olen nähnyt piirustuksen eteen tavallistakin enemmän vaivaa. En tehnyt realistista muotokuvaa, vaan päätin piirtää kaiken sen, mikä tekee Veerasta parhaan ystäväni. Itse asiassa aloin ajatella, että tämä voisi olla YouTube-ohjevideo:

”Miten paras ystävä piirretään?” Ja se meni näin:

1. Ensin piirretään suuret, iloiset silmät, jotka menevät viiruiksi kun kerrot hauskan vitsin.
2. Sitten piirretään korvat - muista lisätä korvikset, jotka teitte viime vuonna muoviltavasta massasta. (Olimme vähällä syyttää tulipalon, kun ymmärsimme paistohjeet vähän väärin!)
3. Seuraavaksi tulee kiharainen tukka. Valitaan aito väri eikä sitä, jollaiseksi värjäsimme sen kerran mehuväreillä. (Piti tulla vaaleanpunainen mutta tulikin porkkananpunainen.)
4. Mieti myös asioita, joita ei voi silmillä nähdä: missä ystäväsi on hyvä, miten hän ajattelee, mitä hänellä on sydämessä!
5. Muista lisätä sisäpiirinvitsejä!

Taittelin piirustuksen kortiksi. Kirjoitin ohjeet kanteen. Sisäpuolelle tuli kuva, joka näytti tältä:

Hauskimmat sisäpiirivitsit:

- Hedelmäkarkkijuttu
- "Autsis autsi!"
- "Nyt murtui aivoluu!"

Melkein jännitti antaa piirustus Veeralle. Ojensin sen hänelle jalkakäytävällä ennen kuin menimme sisään. Hän katsoi sitä pitkän aikaa.

Ja sen jälkeen hän ei sanonut enää mitään. Minusta alkoi tuntua vähän kummalliselta. Olinko tehnyt jotain hassua? Oliko Veera unohtanut tämän perinteen? Mutta lopulta:

Pakko sanoa, että piirustus näytti epäilyttävästi ihan siltä, jonka Veera oli piirtänyt jo keväällä ennen kesälomaa. Niin kuin hän ei olisi koskaan ottanut sitä pois repustaan.

Mutta ei se mitään. Leirillä ei varmasti ollut aikaa tehdä uutta piirustusta. Ja vaikka me emme tavanneet koko kesänä, pääsemme kyllä taas nopeasti sisään meidän omiin juttuihin.

Ihan varmasti. Tästä tulee mahtava vuosi.

MEHUPURKKI

Rakas Kosmo,
seuraavaksi pitää kertoa Mehupurkista, vaikka kyllä sinä varmasti hänet jo tunnetkin. Vai... tiedätkö oikeastaan, että hänellä on sellainen nimi? Ehkä tunnistat hänet vain hajun perusteella. Luin jostakin, että koirat haistelevat toistensa pissaa, koska sitä kautta ne välittävät salaisia viestejä - sellaisia, joita vain koirat tajuavat. Luultavasti pissalätäköissä sanotaan ihan tavallisia juttuja, kuten *Moi vaan* tai *Mä sain napattua vähän pizzaa* tai *Mun mielestä on kiva haistella ahtereita*, mutta mistä sen tietää, vaikka niissä olisi paljon tärkeämpiäkin viestejä. Olen aika varma, että koirat ovat salaa erittäin viisaita.

Joka tapauksessa. Mehupurkki on minun pikkuveljeni. Viisivuotias. Oikeastaan hänen nimensä on Nooa, mutta kukaan ei enää kutsu häntä Nooaksi.

Mutta ei se pelkästään siitä johdu. Katsos, kun Mehupurkki on tosi usein kipeänä - hänellä on aina jotain pientä nuhaa ja köhää ja röhää, semmoista epämääräistä flunssaa.

Ja joskus se äityy niin pahaksi, ettei hän saa henkeä. Yleensä pahinta on keskellä yötä, ja välillä hänet täytyy viedä päivystykseen - Mehupurkki menee nopeasti paniikkiin, kun ei saa haukottua tarpeeksi happea. Aina sellaisina öinä sekä isä että äiti haluavat lähteä sairaalaan, joten minunkin on pakko mennä mukaan.

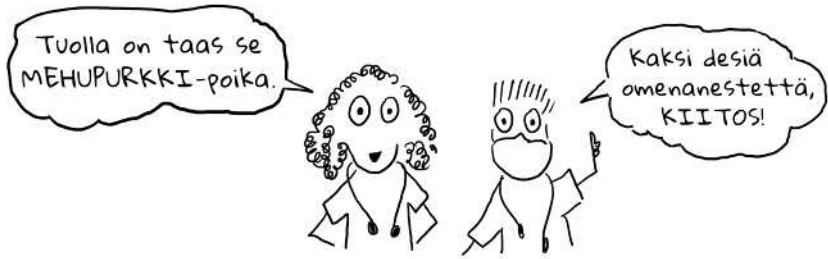

Aluksi oli tosi jännää olla hereillä kolmelta aamu-yöllä. Mutta sairaalassa ei loppujen lopuksi jaksaisi olla kovin pitkään, siellä ei nimittäin ole mitään tekemistä.

Mehupurkilla on siellä aina ihan kamalaa. Näyttää pelottavalta, kun hän ei saa happea. Mutta lääkärit ja hoitajat eivät vaikuta ollenkaan huolestuneilta. Joskus kestää hetken, ennen kuin kukaan edes tulee paikalle. Minusta heidän pitäisi tehdä kaikkensa Mehupurkin eteen.

Lääkärinä odotellessa Mehupurkki rauhoittuu ainoastaan silloin, kun hoitajat tuovat hänelle mehua. Se vie ajatukset pois hengitysvaikeuksista, melkein kuin taikaiskusta. Mehupurkki on niin usein kipeänä, että meidät nähdessään hoitajat alkoivat sanoa:

Lääkärit alkoivat myös kutsua häntä Mehupurkkiksi. Ja sitten se tarttui koko sairaalaan. Mehupurkkista oli mahtavaa, että hänellä oli niin erityinen nimi. Niinpä tänä kesänä, kun tuli aika ilmoittautua esikouluun, Mehupurkki teki tärkeän ratkaisun.

No siis. Tänä aamuna meidän piti viedä Mehupurkki eskariin. Välillä se on vähän hankalaa, ja tänä aamuna se oli oikein erityisen hankalaa. Oli vasta toinen kouluaamu, ja minä halusin päästä nopeasti matkaan, jotta ehtisin nähdä Veeran ennen koulun alkua. Edel-

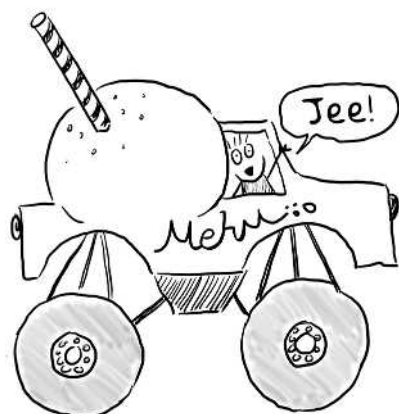
lisenä päivänä meillä molemmilla oli ollut niin paljon kaikkea alkuhässäkkää, että emme ehtineet kunnolla edes jutella. Ja koulun jälkeen Veera ei päässyt meille.

Mutta Mehupurkki laahasi jalkojaan. Tai pitäisikö sanoa renkaitaan.

Mehupurkki nimittäin rakastaa autoja ja leikkii koko ajan monsteriauton kuljettajaa. Hänen monsteriautonsa nimi on MEHU.

Ja niinpä hän tänäkin aamuna vain leikki ja leikki, vaikka oli jo myöhässä eskarista. Meidän piti joka tapauksessa viedä hänet ensin, joten minäkin aloin vähitellen olla *myöhässä koulusta*.

Kun me pysähdyimme eskarin eteen, Mehupurkki alkoi itkeä takapenkillä, koska monsteriauton kuljettajat eivät käy päiväkodissa. Äiti kiskoi hänet jalasta ulos. Sitten Mehupurkista tuli sellainen, mitä me kutsumme ”tiskirätiksi”.

Olin jo tosi myöhässä. Ei ollut toivoakaan enää jutella Veeran kanssa koulun edessä. Itse asiassa kello varmasti soi JUURI SILLÄ HETKELLÄ.

Kuvittelin miten luokkakaverit parveilivat sisään ja laittoivat kamansa kaappeihin. Mitähän minulta menisi ohi? Mitä jos meillä olisi jokin ekan kouluviikon koe? Mitä jos opettaja Tammi tekisi juuri sinä päivänä tärkeän päätöksen, joka vaikuttaisi koko tulevaan kouluvuoteen - määräisi esimerkiksi istumapaikat tai pysyvät parit kaikkia paritehtäviä varten?

Minä halusin päästä Veeran pariksi, mutta jos tulisin myöhässä kouluun, saisin parikseni sen, joka sattuisi olemaan jäljellä. Eikä se takuulla olisi kukaan hauska tyyppi, kuten Maria Metsä tai Jasper Niitty. Se olisi joku, joka ei halua tehdä omaa osuuttaan. Tai sitten Leevi Lintu, joka potkii toisten pulpetteja. Tai Saara Puisto, nörtti joka tekisi taatusti kaikki tehtävät, niin että opettaja saisi minut kiinni laiskottelusta ja antaisi huonoimman arvosanan.

Tai Roope Risu. Voi ei. Mitä jos saisin parikseni Roope Risun?

Kun Mehupurkki oli lopulta rauhoittunut ja äiti tuli takaisin autoon, minä tärisin jo kauttaaltani. Äiti vilkaisi minua kerran, ja hänen ilmeensä muuttui tosi huolestuneeksi. Hän sanoi, että kaikki on hyvin. Mutta ei se siltä tuntunut.

En muista siitä matkasta oikein mitään. Sen muistan, että alkoi sataa ja äiti otti raidallisen sateenvarjon saattaakseen minut ovelle. Hän sanoi, että minun ei ehkä kannata mennä suoraan luokkaan. Voisin ensin vähän hengähtää.

Muistan, että märistä tennareista kuului läpsähtelevä ääni, kun kävelin kiiltäviä lattioita aulan halki. Muistan, että Veera istui luokassa ja katsoi kun menin ohi, mutta käänsi heti päänsä.

Ja lopulta muistan, miten lysähdin tuolille opettaja Himasen huoneessa.

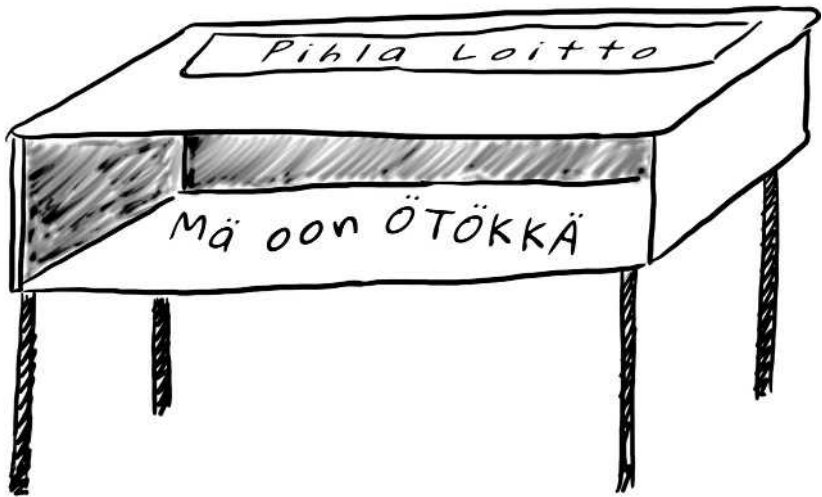
TUNNETAITOJEN OPETTAJA

Rakas Kosmo,

tunnetaitojen opettaja on siis nimeltään Himanen. Hän sanoo, että matematiikan ja yhteiskuntaopin sijasta hän opettaa tunteita. Hänellä on huone toisessa kerroksessa, vastapäätä luovaa tilaa, joka on oikeastaan pelkkä askarteluhuone, koska siellä tehdään aina tilataideteoksia jäätelötikuista ja pumpulista ja hirveästä liimamäärästä.

Tässä on asioita, joista tykkään opettaja Himasen huoneessa.

1. Tunteita saa opiskella mukavassa nojatuolissa eikä pulpetin ääressä. Mikä on mahdollavaa, koska tänä vuonna huomasin, että pulpettini pohjaan on kirjoitettu viesti. En saa sitä mielestäni.

Kuka on Ötökkä?

Mitä se merkitsee?

2. Sohvapöydällä on karkkipurkki. Se rikkoo sääntöjä, joiden mukaan koulussa ei saa syödä karkkia, mutta opettaja Himanen sanoo, että se on meidän yhteinen salaisuutemme.
3. Opettaja Himanen ei koskaan naura minun jutuilleni, vaikka ne olisivat miten typeriä. Esimerkiksi tänä aamuna, kun kerroin hänelle huolistani, hän vastasi:

Aina kun joku tekee kokeen muita myöhemmin, opettaja vie hänet välinevarastoon, joka on luokan perällä - se on iso kaappi, jossa on askartelupaperia ja liimaa ja sellaista. Mutta opettaja Himanen siis halusi tietää, miksi kokeen tekeminen varastossa on pahinta, mitä oppilaalle voi sattua. No tietysti siksi, että joka ikisessä varastossa kaikkien luokkahuoneiden perällä on sama omituinen pierunhaju.

Aloin käydä opettaja Himasen luona jo ekalla luokalla. Se on mukavaa, koska ketään ei häiritse, jos opitunti jää sen vuoksi väliin. Emmekä me aina edes juttele minun huolistani. Joskus puhumme ihan vain koirista. Tai kuvataidekerhosta. Kun opettaja Himanen oli tänään saanut vakuutettua, ettei minulta jää yhtään koetta väliin, kerroin hänelle, miten innoissani olen uudesta kouluvuodesta. Olen viimein kolmannella luokalla. Ja Veeralla ja minulla on aina syksyisin tiedossa kaikkea kivaa.